

Ediția în limba română

Comunicări și informări

Anul 61

28 mai 2018

Cuprins

IV Informări

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

2018/C 182/01	Ultimele publicații ale Curții de Justiție a Uniunii Europene în <i>Jurnalul Oficial al Uniunii Europene</i> . . .	1
---------------	--	---

V Anunțuri

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

Curtea de Justiție

2018/C 182/02	Cauza C-80/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 6 februarie 2018 – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)/Administración General del Estado și Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.	2
2018/C 182/03	Cauza C-81/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 6 februarie 2018 – Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado	3
2018/C 182/04	Cauza C-82/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 6 februarie 2018 – Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado și Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.	4
2018/C 182/05	Cauza C-83/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 7 februarie 2018 – Iberdrola Generación Nuclear S.A.U./Administración General del Estado	6
2018/C 182/06	Cauza C-97/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Noord-Nederland (Țările de Jos) la 12 februarie 2018 – Openbaar Ministerie/ET	7

2018/C 182/07	Cauza C-99/18 P: Recurs introdus la 12 februarie 2018 de FTI Touristik GmbH împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) din 30 noiembrie 2017 în cauza T-475/16, FTI Touristik GmbH/Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală	8
2018/C 182/08	Cauza C-130/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Düsseldorf (Germania) la 19 februarie 2018 – flihtright GmbH/Eurowings GmbH	8
2018/C 182/09	Cauza C-134/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgia) la 19 februarie 2018 – Maria Vester/Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)	9
2018/C 182/10	Cauza C-143/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Bonn (Germania) la 23 februarie 2018 – Antonio Romano, Lidia Romano/DSL Bank	9
2018/C 182/11	Cauza C-160/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos) la 28 februarie 2018 – X BV/Staatssecretaris van Financiën	10
2018/C 182/12	Cauza C-163/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Noord Nederland (Țările de Jos) la 1 martie 2018 – HQ, <i>pro se</i> și în calitate de reprezentant legal al copilului său minor IP, JO/Aegean Airlines SA	11
2018/C 182/13	Cauza C-179/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Arbeidsrechtbank Gent (Belgia) la 7 martie 2018 – Ronny Rohart/Federale Pensioendienst	12
2018/C 182/14	Cauza C-180/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Consiglio di Stato (Italia) la 9 martie 2018 – Agrenergy Srl/Ministero dello Sviluppo Economico	12
2018/C 182/15	Cauza C-184/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Central Administrativo Sul (Portugalia) la 12 martie 2018 – Fazenda Pública/Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira	13
2018/C 182/16	Cauza C-185/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 9 martie 2018 – Oro Efectivo S.L./Diputación Foral de Bizkaia	13
2018/C 182/17	Cauza C-192/18: Acțiune introdusă la 15 martie 2018 – Comisia Europeană/Republica Polonă	14
2018/C 182/18	Cauza C-201/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de cour d’appel de Mons (Belgia) la 19 martie 2018 – Mydibel SA/État belge	15
2018/C 182/19	Cauza C-206/18: Acțiune introdusă la 23 martie 2018 – Comisia Europeană/Republica Polonă	16
2018/C 182/20	Cauza C-221/18 P: Recurs introdus la 27 martie 2018 de Électricité de France (EDF) împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a treia) pronunțate la 16 ianuarie 2018 în cauza T-747/15, EDF/Comisia	17
2018/C 182/21	Cauza C-247/18 P: Recurs introdus la 9 aprilie 2018 de Republica Italiană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) din 25 ianuarie 2018 în cauza T-91/16, Italia/Comisia	18
Tribunalul		
2018/C 182/22	Cauza T-271/10 RENV: Hotărârea Tribunalului din 11 aprilie 2018 – H/Consiliul („Politica externă și de securitate comună — Agent național detașat la MPUE în Bosnia și Herțegovina — Decizie de schimbare a repartizării — Competența șefului MPUE de a decide schimbarea repartizării unui agent național detașat — Obligația de motivare — Abuz de putere — Eroare vădită de apreciere — Hărțuire morală”)	20

2018/C 182/23	Cauza T-274/15: Hotărârea Tribunalului din 10 aprilie 2018 – Alcogroup și Alcodis/Comisia („Acțiune în anulare — Concurență — Înțelegeri — Piețele bioetanolului și etanolului — Procedură administrativă — Decizie prin care se dispune o inspecție — Competențe de investigare ale Comisiei — Protecția confidențialității comunicărilor dintre avocați și clienți — Documente transmise în urma unei inspecții anterioare — Refuzul Comisiei de a suspenda procedurile de încălcare în cauză — Act care nu este supus căilor de atac — Inadmisibilitate”)	20
2018/C 182/24	Cauza T-732/16 R: Ordonanța președintelui Tribunalului din 22 martie 2018 – Valencia Club de Fútbol/Comisia („Măsuri provizorii — Ajutoare de stat — Ajutoare acordate de Spania în favoarea anumitor cluburi de fotbal profesionist — Garanție publică acordată de o entitate publică — Decizie prin care ajutoarele sunt declarate incompatibile cu piața internă — Cerere de suspendare a executării — Lipsa urgenței”)	21
2018/C 182/25	Cauza T-766/16 R: Ordonanța președintelui Tribunalului din 22 martie 2018 – Hércules Club de Fútbol/Comisia („Măsuri provizorii — Ajutoare de stat — Ajutoare acordate de Spania în favoarea anumitor cluburi de fotbal profesionist — Garanție publică acordată de o entitate publică — Decizie prin care ajutoarele sunt declarate incompatibile cu piața internă — Cerere de suspendare a executării — Lipsa urgenței”)	22
2018/C 182/26	Cauza T-361/17: Ordonanța Tribunalului din 21 martie 2018 – Eco-Bat Technologies și alții/Comisia („Acțiune în anulare — Înțelegeri — Piața reciclării bateriilor de automobile — Decizie privind rectificarea unei decizii de constatare a unei încălcări a articolului 101 TFUE și de aplicare a unor amenzi — Termen de introducere a acțiunii — Momentul de la care începe să curgă termenul — Tardivitate — Inadmisibilitate”)	22
2018/C 182/27	Cauza T-574/17: Ordonanța Tribunalului din 21 martie 2018 – UD/Comisia („Funcție publică — Beneficiar al unei pensii de urmaș — Securitate socială — Respingere a unei cereri de autorizare prealabilă având ca obiect obținerea rambursării anumitor cheltuieli medicale — Cerere nouă — Act pur confirmativ — Termen de introducere a acțiunii — Inadmisibilitate”)	23
2018/C 182/28	Cauza T-34/18: Acțiune introdusă la 24 ianuarie 2018 – Giove Gas/EUIPO – Primağaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)	23
2018/C 182/29	Cauza T-135/18: Acțiune introdusă la 5 martie 2018 – Szegedi/Parlamentul	24
2018/C 182/30	Cauza T-198/18: Acțiune introdusă la 16 martie 2018 – Chrysses Demetriades & Co. și Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co/Consiliul și alții	26
2018/C 182/31	Cauza T-203/18: Acțiune introdusă la 23 martie 2018 – VQ/BCE	26
2018/C 182/32	Cauza T-219/18: Acțiune introdusă la 30 martie 2018 – Piaggio & C./EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group (Ciclomotori)	28
2018/C 182/33	Cauza T-228/18: Acțiune introdusă la 5 aprilie 2018 – Transtec/Comisia	29

IV

*(Informări)*INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE
UNIUNII EUROPENE

CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

Ultimele publicații ale Curții de Justiție a Uniunii Europene în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene**(2018/C 182/01)***Ultima publicație**

JO C 166, 14.5.2018

Publicații anterioare

JO C 161, 7.5.2018

JO C 152, 30.4.2018

JO C 142, 23.4.2018

JO C 134, 16.4.2018

JO C 123, 9.4.2018

JO C 112, 26.3.2018

Aceste texte sunt disponibile pe
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 6 februarie 2018 –
Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)/Administración General del Estado și
Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.**

(Cauza C-80/18)

(2018/C 182/02)

*Limba de procedură: spaniola***Instanța de trimitere**

Tribunal Supremo

Părțile din procedura principală*Recurentă:* Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)*Intimate:* Administración General del Estado și Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.**Întrebările preliminare**

- 1) Articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care consacră principiul „poluatorul plătește”, coroborat cu articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevăd ca principiul de bază egalitatea în fața legii și nediscriminarea, aplicate în privința normelor cuprinse la articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 2009/72/[CE] ⁽¹⁾, în măsura în care prin acestea se urmărește printre altele realizarea unei piețe concurențiale și nediscriminatorii a energiei electrice, care să nu poată fi modificată decât din rațiuni de interes economic general, printre care protecția mediului, se opun instituirii unor taxe aplicabile exclusiv întreprinderilor producătoare de energie electrică ce utilizează energia nucleară, în cazul în care scopul principal al acestor taxe nu este protejarea mediului, ci creșterea veniturilor sistemului financiar din sectorul energiei electrice, cu consecința că aceste întreprinderi contribuie cu o pondere mai mare la finanțarea deficitului tarifar în raport cu alte întreprinderi care desfășoară aceeași activitate?
- 2) Pe o piață competitivă și nediscriminatorie a energiei electrice, legislația europeană permite impunerea unor taxe de mediu, justificate de poluarea inerentă generată de activitatea nucleară, în lipsa unor prevederi legislative [naționale] clare – se invocă o prevedere în preambulul legii, însă, în ceea ce privește taxa pe producerea de combustibil nuclear uzat și de deșeuri radioactive, partea dispozitivă a legii nu se referă la internalizarea costurilor care trebuie acoperite, iar în ceea ce privește depozitarea deșeurilor radioactive există de asemenea o lipsă de claritate, în condițiile în care costul gestionării și al depozitării este deja acoperit prin alte taxe, nu se stabilește în mod clar destinația sumelor încasate, iar întreprinderile vizate trebuie să își asume răspunderea civilă aferentă până la suma de 1,2 miliarde [de euro]?
- 3) Cerința prevăzută la articolul 3 alineatul (2) din directiva menționată, potrivit căreia obligațiile impuse în interes economic general, inclusiv protecția mediului, trebuie să fie clar definite, transparente, nediscriminatorii și ușor de verificat, este îndeplinită în cazul în care obiectivul privind mediul și caracteristicile ce definesc taxele de mediu nu sunt descrise în mod concret în partea dispozitivă a legii?

- 4) Articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care consacră principiul „poluatorul plătește”, articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevăd principiile egalității și nediscriminării, precum și articolele 3 și 5 din Directiva 2005/89/CE ⁽²⁾, care urmăresc să garanteze „buna funcționare a pieței interne a energiei electrice” invitând statele membre să se asigure că „orice măsuri adoptate în conformitate cu prezenta directivă nu sunt discriminatorii și nu constituie o sarcină nerezonabilă pentru actorii de pe piață” se opun unei reglementări naționale care plasează finanțarea deficitului tarifar în sarcina ansamblului întreprinderilor din sectorul energiei electrice (cu excepția celor hidroelectrice, clasificate drept utilizatoare de surse regenerabile), dar care impune întreprinderilor nuclear-electrice o povară fiscală deosebit de ridicată (acestora revenindu-le o responsabilitate contributivă sporită în comparație cu alte întreprinderi care activează pe piața energiei electrice fără a fi obligate să suporte aceste cheltuieli, unele dintre ele fiind chiar mai poluante) din considerente legate de protecția mediului sub aspectul riscurilor și al incertitudinilor inerente activităților nucleare, fără specificarea costurilor și fără a prevedea că veniturile obținute vor fi utilizate în scopul protecției mediului, în condițiile în care gestionarea și depozitarea deșeurilor nucleare fac obiectul altor taxe, iar întreprinderile nuclear-electrice își asumă o răspundere civilă, producându-se astfel denaturarea liberei concurențe impuse de cerințele pieței interne liberalizate prin favorizarea altor producători de energie electrică care nu sunt supuși unor taxe de mediu deși utilizează surse de energie mai poluante?
- 5) Articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care consacră principiul „poluatorul plătește”, se opune unei taxe pe producerea de combustibil nuclear uzat și de deșeuri radioactive rezultate din generarea de energie nuclear-electrică, care se aplică numai industriei producătoare de energie nucleară și care exclude orice alt sector ce ar putea genera astfel de deșeuri, cu consecința că alte întreprinderi care desfășoară activități ce utilizează materiale sau surse nucleare nu sunt supuse acestei taxe în pofida impactului lor asupra valorilor privind protecția mediului?

⁽¹⁾ Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE (JO 2009, L 211, p. 55).

⁽²⁾ Directiva 2005/89/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 ianuarie 2006 privind măsurile menite să garanteze siguranța aprovizionării cu energie electrică și investițiile în infrastructuri (JO 2006, L 33, p. 22, Ediție specială, 13/vol. 51, p. 309).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 6 februarie 2018 – Endesa
Generación, S.A./Administración General del Estado**

(Cauza C-81/18)

(2018/C 182/03)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Supremo

Părțile din procedura principală

Recurentă: Endesa Generación, S.A.

Intimată: Administración General del Estado

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care consacră principiul „poluatorul plătește”, coroborat cu articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevăd ca principii de bază egalitatea în fața legii și nediscriminarea, aplicate în privința normelor cuprinse la articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 2009/72/[CE] ⁽¹⁾, în măsura în care prin acestea se urmărește printre altele realizarea unei piețe concurențiale și nediscriminatorii a energiei electrice, care să nu poată fi modificată decât din rațiuni de interes economic general, printre care protecția mediului, se opun instituirii unor taxe aplicabile exclusiv întreprinderilor producătoare de energie electrică ce utilizează energia nucleară, în cazul în care scopul principal al acestor taxe nu este protejarea mediului, ci creșterea veniturilor sistemului financiar din sectorul energiei electrice, cu consecința că aceste întreprinderi contribuie cu o pondere mai mare la finanțarea deficitului tarifar în raport cu alte întreprinderi care desfășoară aceeași activitate?

- 2) Pe o piață competitivă și nediscriminatorie a energiei electrice, legislația europeană permite impunerea unor taxe de mediu, justificate de poluarea inerentă generată de activitatea nucleară, în lipsa unor prevederi legislative [naționale] clare – se invocă o prevedere în preambulul legii, însă, în ceea ce privește taxa pe producerea de combustibil nuclear uzat și de deșeuri radioactive, partea dispozitivă a legii nu se referă la internalizarea costurilor care trebuie acoperite, iar în ceea ce privește depozitarea deșeurilor radioactive există de asemenea o lipsă de claritate, în condițiile în care costul gestionării și al depozitării este deja acoperit prin alte taxe, nu se stabilește în mod clar destinația sumelor încasate, iar întreprinderile vizate trebuie să își asume răspunderea civilă aferentă până la suma de 1,2 miliarde [de euro]?
- 3) Articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2009/72/CE, potrivit căruia obligațiile impuse în interes economic general, inclusiv protecția mediului, trebuie să fie clar definite, transparente, nediscriminatorii și ușor de verificat, se opune taxelor instituite de Legea nr. 15/2012 în cazul în care obiectivul privind mediul și caracteristicile ce definesc taxele de mediu nu sunt descrise în mod concret în partea dispozitivă a legii?
- 4) Articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care consacră principiul „poluatorul plătește”, articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevăd principiile egalității și nediscriminării, precum și articolele 3 și 5 din Directiva 2005/89/CE ⁽²⁾, care urmăresc să garanteze „buna funcționare a pieței interne a energiei electrice” invitând statele membre să se asigure că „orice măsuri adoptate în conformitate cu prezenta directivă nu sunt discriminatorii și nu constituie o sarcină nerezonabilă pentru actorii de pe piață” se opun unei reglementări naționale care plasează finanțarea deficitului tarifar în sarcina ansamblului întreprinderilor din sectorul energiei electrice (cu excepția celor hidroelectrice, clasificate drept utilizatoare de surse regenerabile), dar care impune întreprinderilor nuclear-electrice o povară fiscală deosebit de ridicată (acestora revenindu-le o responsabilitate contributivă sporită în comparație cu alte întreprinderi care activează pe piața energiei electrice fără a fi obligate să suporte aceste cheltuieli, unele dintre ele fiind chiar mai poluante) din considerente legate de protecția mediului sub aspectul riscurilor și al incertitudinilor inerente activităților nucleare, fără specificarea costurilor și fără a prevedea că veniturile obținute vor fi utilizate în scopul protecției mediului, în condițiile în care gestionarea și depozitarea deșeurilor nucleare fac obiectul altor taxe, iar întreprinderile nuclear-electrice își asumă o răspundere civilă, producându-se astfel denaturarea liberei concurențe impuse de cerințele pieței interne liberalizate prin favorizarea altor producători de energie electrică care nu sunt supuși unor taxe de mediu deși utilizează surse de energie mai poluante?
- 5) Articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care consacră principiul „poluatorul plătește”, se opune unei taxe pe producerea de combustibil nuclear uzat și de deșeuri radioactive rezultate din generarea de energie nuclear-electrică, care se aplică numai industriei producătoare de energie nucleară și care exclude orice alt sector ce ar putea genera astfel de deșeuri, cu consecința că alte întreprinderi care desfășoară activități ce utilizează materiale sau surse nucleare nu sunt supuse acestei taxe în pofida impactului lor asupra valorilor privind protecția mediului?

⁽¹⁾ Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE (JO 2009, L 211, p. 55).

⁽²⁾ Directiva 2005/89/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 ianuarie 2006 privind măsurile menite să garanteze siguranța aprovizionării cu energie electrică și investițiile în infrastructuri (JO 2006, L 33, p. 22, Ediție specială, 13/vol. 51, p. 309).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 6 februarie 2018 – Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado și Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

(Cauza C-82/18)

(2018/C 182/04)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Supremo

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Endesa Generación, S.A.

Intimate: Administración General del Estado și Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care consacră principiul „poluatorul plătește”, coroborat cu articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevăd ca principii de bază egalitatea în fața legii și nediscriminarea, aplicate în privința normelor cuprinse la articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 2009/72/[CE] ⁽¹⁾, în măsura în care prin acestea se urmărește printre altele realizarea unei piețe concurențiale și nediscriminatorii a energiei electrice, care să nu poată fi modificată decât din rațiuni de interes economic general, printre care protecția mediului, se opun instituirii unor taxe aplicabile exclusiv întreprinderilor producătoare de energie electrică ce utilizează energia nucleară, în cazul în care scopul principal al acestor taxe nu este protejarea mediului, ci creșterea veniturilor sistemului financiar din sectorul energiei electrice, cu consecința că aceste întreprinderi contribuie cu o pondere mai mare la finanțarea deficitului tarifar în raport cu alte întreprinderi care desfășoară aceeași activitate?
- 2) Pe o piață competitivă și nediscriminatorie a energiei electrice, legislația europeană permite impunerea unor taxe de mediu, justificate de poluarea inerentă generată de activitatea nucleară, în lipsa unor prevederi legislative [naționale] clare – se invocă o prevedere în preambulul legii, însă, în ceea ce privește taxa pe producerea de combustibil nuclear uzat și de deșeuri radioactive, partea dispozitivă a legii nu se referă la internalizarea costurilor care trebuie acoperite, iar în ceea ce privește depozitarea deșeurilor radioactive există de asemenea o lipsă de claritate, în condițiile în care costul gestionării și al depozitării este deja acoperit prin alte taxe, nu se stabilește în mod clar destinația sumelor încasate, iar întreprinderile vizate trebuie să își asume răspunderea civilă aferentă până la suma de 1,2 miliarde [de euro]?
- 3) Cerința prevăzută la articolul 3 alineatul (2) din directiva menționată, potrivit căreia obligațiile impuse în interes economic general, inclusiv protecția mediului, trebuie să fie clar definite, transparente, nediscriminatorii și ușor de verificat, este îndeplinită în cazul în care obiectivul privind mediul și caracteristicile ce definesc taxele de mediu nu sunt descrise în mod concret în partea dispozitivă a legii?
- 4) Articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care consacră principiul „poluatorul plătește”, articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevăd principiile egalității și nediscriminării, precum și articolele 3 și 5 din Directiva 2005/89/CE ⁽²⁾, care urmăresc să garanteze „buna funcționare a pieței interne a energiei electrice” invitând statele membre să se asigure că „orice măsuri adoptate în conformitate cu prezenta directivă nu sunt discriminatorii și nu constituie o sarcină nerezonabilă pentru actorii de pe piață” se opun unei reglementări naționale care plasează finanțarea deficitului tarifar în sarcina ansamblului întreprinderilor din sectorul energiei electrice (cu excepția celor hidroelectrice, clasificate drept utilizatoare de surse regenerabile), dar care impune întreprinderilor nuclear-electrice o povară fiscală deosebit de ridicată (acestora revenindu-le o responsabilitate contributivă sporită în comparație cu alte întreprinderi care activează pe piața energiei electrice fără a fi obligate să suporte aceste cheltuieli, unele dintre ele fiind chiar mai poluante) din considerente legate de protecția mediului sub aspectul riscurilor și al incertitudinilor inerente activităților nucleare, fără specificarea costurilor și fără a prevedea că veniturile obținute vor fi utilizate în scopul protecției mediului, în condițiile în care gestionarea și depozitarea deșeurilor nucleare fac obiectul altor taxe, iar întreprinderile nuclear-electrice își asumă o răspundere civilă, producându-se astfel denaturarea liberei concurențe impuse de cerințele pieței interne liberalizate prin favorizarea altor producători de energie electrică care nu sunt supuși unor taxe de mediu deși utilizează surse de energie mai poluante?

- 5) Articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care consacră principiul „poluatorul plătește”, se opune unei taxe pe producerea de combustibil nuclear uzat și de deșeuri radioactive rezultate din generarea de energie nuclear-electrică, care se aplică numai industriei producătoare de energie nucleară și care exclude orice alt sector ce ar putea genera astfel de deșeuri, cu consecința că alte întreprinderi care desfășoară activități ce utilizează materiale sau surse nucleare nu sunt supuse acestei taxe în pofida impactului lor asupra valorilor privind protecția mediului?

⁽¹⁾ Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE (JO 2009, L 211, p. 55).

⁽²⁾ Directiva 2005/89/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 ianuarie 2006 privind măsurile menite să garanteze siguranța aprovizionării cu energie electrică și investițiile în infrastructuri (JO 2006, L 33, p. 22, Ediție specială, 13/vol. 51, p. 309).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 7 februarie 2018 – Iberdrola
Generación Nuclear S.A.U./Administración General del Estado**

(Cauza C-83/18)

(2018/C 182/05)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Supremo

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Iberdrola Generación Nuclear S.A.U

Intimată: Administración General del Estado

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care consacră principiul „poluatorul plătește”, coroborat cu articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevăd ca principiul de bază egalitatea în fața legii și nediscriminarea, aplicate în privința normelor cuprinse la articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 2009/72/[CE] ⁽¹⁾, în măsura în care prin acestea se urmărește printre altele realizarea unei piețe concurențiale și nediscriminatorii a energiei electrice, care să nu poată fi modificată decât din rațiuni de interes economic general, printre care protecția mediului, se opun instituirii unor taxe aplicabile exclusiv întreprinderilor producătoare de energie electrică ce utilizează energia nucleară, în cazul în care scopul principal al acestor taxe nu este protejarea mediului, ci creșterea veniturilor sistemului financiar din sectorul energiei electrice, cu consecința că aceste întreprinderi contribuie cu o pondere mai mare la finanțarea deficitului tarifar în raport cu alte întreprinderi care desfășoară aceeași activitate?
- 2) Pe o piață competitivă și nediscriminatorie a energiei electrice, legislația europeană permite impunerea unor taxe de mediu, justificate de poluarea inerentă generată de activitatea nucleară, în lipsa unor prevederi legislative [naționale] clare – se invocă o prevedere în preambulul legii, însă, în ceea ce privește taxa pe producerea de combustibil nuclear uzat și de deșeuri radioactive, partea dispozitivă a legii nu se referă la internalizarea costurilor care trebuie acoperite, iar în ceea ce privește depozitarea deșeurilor radioactive există de asemenea o lipsă de claritate, în condițiile în care costul gestionării și al depozitării este deja acoperit prin alte taxe, nu se stabilește în mod clar destinația sumelor încasate, iar întreprinderile vizate trebuie să își asume răspunderea civilă aferentă până la suma de 1,2 miliarde [de euro]?
- 3) Cerința prevăzută la articolul 3 alineatul (2) din directiva menționată, potrivit căreia obligațiile impuse în interes economic general, inclusiv protecția mediului, trebuie să fie clar definite, transparente, nediscriminatorii și ușor de verificat, este îndeplinită în cazul în care obiectivul privind mediul și caracteristicile ce definesc taxele de mediu nu sunt descrise în mod concret în partea dispozitivă a legii?

- 4) Articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care consacră principiul „poluatorul plătește”, articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevăd principiile egalității și nediscriminării, precum și articolele 3 și 5 din Directiva 2005/89/CE ⁽²⁾, care urmăresc să garanteze „buna funcționare a pieței interne a energiei electrice” invitând statele membre să se asigure că „orice măsuri adoptate în conformitate cu prezenta directivă nu sunt discriminatorii și nu constituie o sarcină nerezonabilă pentru actorii de pe piață” se opun unei reglementări naționale care plasează finanțarea deficitului tarifar în sarcina ansamblului întreprinderilor din sectorul energiei electrice (cu excepția celor hidroelectrice, clasificate drept utilizatoare de surse regenerabile), dar care impune întreprinderilor nuclear-electrice o povară fiscală deosebit de ridicată (acestora revenindu-le o responsabilitate contributivă sporită în comparație cu alte întreprinderi care activează pe piața energiei electrice fără a fi obligate să suporte aceste cheltuieli, unele dintre ele fiind chiar mai poluante) din considerente legate de protecția mediului sub aspectul riscurilor și al incertitudinilor inerente activităților nucleare, fără specificarea costurilor și fără a prevedea că veniturile obținute vor fi utilizate în scopul protecției mediului, în condițiile în care gestionarea și depozitarea deșeurilor nucleare fac obiectul altor taxe, iar întreprinderile nuclear-electrice își asumă o răspundere civilă, producându-se astfel denaturarea liberei concurențe impuse de cerințele pieței interne liberalizate prin favorizarea altor producători de energie electrică care nu sunt supuși unor taxe de mediu deși utilizează surse de energie mai poluante?
- 5) Articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care consacră principiul „poluatorul plătește”, se opune unei taxe pe producerea de combustibil nuclear uzat și de deșeuri radioactive rezultate din generarea de energie nuclear-electrică, care se aplică numai industriei producătoare de energie nucleară și care exclude orice alt sector ce ar putea genera astfel de deșeuri, cu consecința că alte întreprinderi care desfășoară activități ce utilizează materiale sau surse nucleare nu sunt supuse acestei taxe în pofida impactului lor asupra valorilor privind protecția mediului?

⁽¹⁾ Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE (JO 2009, L 211, p. 55).

⁽²⁾ Directiva 2005/89/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 ianuarie 2006 privind măsurile menite să garanteze siguranța aprovizionării cu energie electrică și investițiile în infrastructuri (JO 2006, L 33, p. 22, Ediție specială, 13/vol. 51, p. 309).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Noord-Nederland (Țările de Jos) la 12 februarie 2018 – Openbaar Ministerie/ET

(Cauza C-97/18)

(2018/C 182/06)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank Noord-Nederland, sediul din Leeuwarden

Părțile din procedura principală

Reclamant: Openbaar Ministerie

Pârât: ET

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 12 alineatul (1) din Decizia-cadru 2006/783/JAI ⁽¹⁾ poate fi interpretat în sensul că, în cazul executării în Țările de Jos a unei hotărâri de confiscare transmise de un stat emitent, poate fi aplicată privarea de libertate pentru datorii prevăzută la articolul 577c din Codul de procedură penală, având în vedere, de asemenea, hotărârea Hoge Raad [Curtea Supremă] din 20 decembrie 2011, care statuează că privarea de libertate pentru datorii trebuie considerată drept pedeapsă în sensul articolului 7 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale?

- 2) Faptul că dreptul statului emitent admite, de asemenea, posibilitatea aplicării privării de libertate pentru datorii este relevant pentru posibilitatea de a aplica privarea de libertate pentru datorii?

⁽¹⁾ Decizia-Cadru a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare (JO 2006, L 328, p. 59, Ediție specială, 19/vol.9, p. 44).

**Recurs introdus la 12 februarie 2018 de FTI Touristik GmbH împotriva Hotărârii Tribunalului
(Camera a opta) din 30 noiembrie 2017 în cauza T-475/16, FTI Touristik GmbH/Oficiul Uniunii
Europene pentru Proprietate Intelectuală**

(Cauza C-99/18 P)

(2018/C 182/07)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: FTI Touristik GmbH (reprezentant: A. Parr, Rechtsanwältin)

Celelalte părți din procedură: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, Harald Prantner și Daniel Giersch

Concluzii

Recurenta solicită Curții:

- anularea Hotărârii Camerei a opta a Tribunalului din 30 noiembrie 2017 (T-475/16);
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recurenta arată că hotărârea Tribunalului se întemeiază pe o încălcare a articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 ⁽¹⁾. Aceasta susține că hotărârea este afectată de o motivare insuficientă. Ea afirmă că Tribunalul nu a examinat anumite împrejurări de fapt a căror incidență trebuie luată în considerare în cadrul aprecierii riscului de confuzie. Această omisiune constituie o eroare de drept.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene, JO 2009, L 78, p. 1, cu modificările ulterioare [înlocuit de Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene, JO 2017, L 154, p. 1].

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Düsseldorf (Germania) la 19 februarie 2018 –
flightright GmbH/Eurowings GmbH**

(Cauza C-130/18)

(2018/C 182/08)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Amtsgericht Düsseldorf

Părțile din procedura principală

Reclamantă: flightright GmbH

Pârâtă: Eurowings GmbH

Întrebarea preliminară

Articolul 5 alineatul (1) litera (c) punctul iii din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 ⁽¹⁾ trebuie înțeles în sensul că, în cazul anulării cu mai puțin de șapte zile înaintea datei de decolare prevăzute, dreptul la indemnizație va fi exclus și atunci când, ca urmare a transportului alternativ, pasagerul cursei aeriene suferă o întârziere totală mai mică de trei ore însă mai mare de două ore, întrucât sosirea efectivă este amânată cu mai mult de două ore, dar cu mai puțin de trei ore față de sosirea prevăzută?

⁽¹⁾ JO 2004, L 46, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 12, p. 218.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgia) la 19 februarie 2018 – Maria Vester/Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

(Cauza C-134/18)

(2018/C 182/09)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Maria Vester

Pârât: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

Întrebările preliminare

Există o încălcare a articolelor 45 și 48 din Tratatul din 25 martie 1957 privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) atunci când ultimul stat membru competent la începutul incapacității de muncă refuză dreptul la prestația de invaliditate în temeiul articolului 57 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 ⁽¹⁾ al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială după expirarea unei perioade de așteptare de 52 de săptămâni de incapacitate de muncă, în cursul căreia s-au acordat prestații de boală, iar celălalt stat membru, care nu este ultimul stat membru competent, aplică o perioadă de așteptare de 104 săptămâni pentru analizarea dreptului la o prestație prorata de invaliditate, în conformitate cu dreptul său național?

În acest caz, este compatibil cu dreptul la libera circulație ca persoana în cauză să depindă de asistența socială în cursul acestei perioade de așteptare sau articolele 45 și 48 TFUE obligă statul care nu este ultimul stat membru competent să analizeze dreptul la prestațiile de invaliditate după expirarea perioadei de așteptare prevăzute în legislația ultimului stat competent, chiar dacă dreptul național al statului membru care nu este ultimul competent nu permite acest lucru?

⁽¹⁾ JO 2004, L 166, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Bonn (Germania) la 23 februarie 2018 – Antonio Romano, Lidia Romano/DSL Bank

(Cauza C-143/18)

(2018/C 182/10)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Bonn

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Antonio Romano, Lidia Romano

Pârâtă: DSL Bank

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 6 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2002/65/CE ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții sau unei practici naționale precum cea din procedura principală, care nu exclude dreptul de retragere în cazul contractelor de credit încheiate la distanță, dacă contractul este deja complet executat de ambele părți, la cererea expresă a consumatorului, înainte ca acesta să își exercite dreptul de retragere?
- 2) Articolul 4 alineatul (2), articolul 5 alineatul (1), articolul 6 alineatul (1) al doilea paragraf a doua liniuță și articolul 6 alineatul (6) din Directiva 2002/65/CE trebuie interpretate în sensul că la analizarea corectei comunicări a informațiilor prevăzute în dreptul național în conformitate cu articolul 5 alineatul (1), articolul 3 alineatul (1) punctul 3 litera (a) din Directiva 2002/65/CE și a exercitării de către consumator a dreptului de retragere în temeiul dreptului național, trebuie avut în vedere consumatorul mediu normal informat, suficient de atent și de avizat, ținând cont de toate aspectele relevante și de toate circumstanțele asociate cu încheierea acestui contract?
- 3) În cazul unui răspuns negativ la prima și la a doua întrebare:

Articolul 7 alineatul (4) din Directiva 2002/65/CE trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții de drept național, care prevede că, după comunicarea retragerii dintr-un contract de credit de consum încheiat la distanță, furnizorul trebuie să îi restituie consumatorului, pe lângă suma pe care a primit-o în executarea acestui contract, și o compensație pentru utilizarea acestei sume?

⁽¹⁾ Directiva 2002/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 privind comercializarea la distanță a serviciilor financiare de consum și de modificare a Directivei 90/619/CEE a Consiliului și a Directivelor 97/7/CE și 98/27/CE (JO 2002 L 271, p. 16, Ediție specială, 06/vol. 4, p. 183)

Cerere de decizie preliminară introdusă de Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos) la 28 februarie 2018 – X BV/Staatssecretaris van Financiën

(Cauza C-160/18)

(2018/C 182/11)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din procedura principală

Recurentă: X BV

Intimat: Staatssecretaris van Financiën

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 3 alineatele (2), (4) și (5) din Regulamentul (CE) nr. 1484/95 ⁽¹⁾ coroborat cu articolul 141 din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 ⁽²⁾ trebuie interpretat în sensul că prin mecanismul de control prezentat în acestea, inclusiv în cazul unui control ulterior, nu se urmărește decât să se garanteze că autorităților competente li se pot comunica în timp util fapte sau circumstanțe legate de tranzacții succesive, care ar putea pune la îndoială corectitudinea prețului de import CIF declarat și care ar putea conduce la investigații ulterioare?

Sau abordarea opusă este cea corectă, iar mecanismul de control prezentat la articolul 3 alineatele (2), (4) și (5) din Regulamentul (CE) nr. 1484/95, inclusiv în cazul unui control ulterior, trebuie interpretat în sensul că una sau mai multe revânzări ale lotului efectuate de importator pe piața comunitară, la un preț mai mic decât prețul de import CIF declarat, majorat cu valoarea taxelor la import datorate, nu îndeplinesc condițiile (de comercializare) impuse pe piața comunitară, astfel că se datorează deja, pentru acest motiv, taxe suplimentare? Este relevant, pentru răspunsul la această ultimă întrebare dacă revânzarea sau revânzările efectuate de importator, menționate anterior, au avut loc la un preț mai mic decât prețul reprezentativ în vigoare? Este important, în acest context, faptul că prețul reprezentativ din perioada anterioară datei de 11 septembrie 2009 a fost calculat în alt mod decât în perioada posterioară acestei date? De asemenea, este relevant pentru răspunsul la aceste întrebări dacă cumpărătorii din Uniune sunt întreprinderi afiliate importatorului?

- 2) Dacă din răspunsul la întrebările prezentate la punctul 1 reiese că revânzarea în pierdere constituie un indiciu suficient pentru a respinge prețul de import CIF declarat, cum trebuie stabilită valoarea taxelor suplimentare datorate? Această bază de calcul trebuie stabilită în funcție de metodele prevăzute pentru stabilirea valorii în vamă, la articolele 29-31 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 ⁽³⁾ al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar? Sau această bază de calcul trebuie stabilită exclusiv pe baza prețului reprezentativ în vigoare? Articolul 141 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 se opune ca prețul reprezentativ stabilit în perioada anterioară datei de 11 septembrie 2009 să fie utilizat în această perioadă?
- 3) Dacă din răspunsul la întrebările 1 și 2 reiese că, pentru a se stabili dacă sunt datorate taxe suplimentare, este esențial faptul că produsele importate au fost revândute în pierdere pe piața comunitară și, în acest caz, pentru calcularea valorii taxelor suplimentare datorate trebuie luat ca bază de calcul prețul reprezentativ, articolul 3 alineatele (2), (4) și (5) din Regulamentul (CE) 1484/95 este compatibil cu articolul 141 din Regulamentul nr. 1234/2007 în lumina Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene din 13 decembrie 2001, *Kloosterboer Rotterdam B.V.*, C 317/99, EU:C:2001:681?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1484/95 al Comisiei din 28 iunie 1995 de stabilire a normelor de aplicare a sistemului de drepturi de import suplimentare și de stabilire a drepturilor de import suplimentare în sectoarele cărnii de pasăre și ouălor și pentru albumina din ouă și de abrogare a Regulamentului nr. 163/67/CEE (JO 1995, L 145, p. 47, Ediție specială, 03/vol. 17, p. 92).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole (Regulamentul unic OCP) (JO 2007, L 299, p. 1)

⁽³⁾ JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Noord Nederland (Țările de Jos) la 1 martie 2018 – HQ, pro se și în calitate de reprezentant legal al copilului său minor IP, JO/Aegean Airlines SA

(Cauza C-163/18)

(2018/C 182/12)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank Noord-Nederland

Părțile din procedura principală

Reclamanți: HQ, pro se și în calitate de reprezentant legal al copilului său minor IP, JO

Pârâtă: Aegean Airlines SA

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 261/2004 ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că un pasager care, în temeiul Directivei 90/[314]/CEE ⁽²⁾ privind pachetele de servicii pentru călătorii (transpusă în dreptul național), are dreptul să solicite tour operatorului său rambursarea costului biletului său, nu mai poate solicita o rambursare din partea transportatorului aerian?

- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea 1, un pasager poate totuși să solicite din partea transportatorului aerian rambursarea costului biletului său, dacă este plauzibil că tour operatorul său, în cazul în care acesta ar fi ținut răspunzător, se află în incapacitate financiară de a rambursa efectiv costul biletului, iar tour operatorul nu a luat nicio măsură de garanție pentru a asigura rambursarea?

- ⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO 2004, L 46, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 12, p. 218).
- ⁽²⁾ Directiva 90/314/CEE a Consiliului din 13 iunie 1990 privind pachetele de servicii pentru călătorii, vacanțe și circuite (JO 1990, L 158, p. 59, Ediție specială, 13/vol. 9, p. 248).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Arbeidsrechtbank Gent (Belgia) la 7 martie 2018 – Ronny Rohart/Federale Pensioendienst

(Cauza C-179/18)

(2018/C 182/13)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Arbeidsrechtbank Gent

Părțile din procedura principală

Reclamant: Ronny Rohart

Pârât: Federale Pensioendienst

Întrebarea preliminară

Potrivit articolului 4 alineatul (3) TUE coroborat cu Statutul funcționarilor Uniunii Europene, instituit prin Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 ⁽¹⁾ al Consiliului din 29 februarie 1968, principiul cooperării loiale trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru conform căreia, la calculul pensiei pentru limită de vârstă a unui lucrător pe baza activității sale prestate în acest stat membru, nu se permite luarea în considerare a perioadei de efectuare a serviciului militar de către acest lucrător în statul membru respectiv pentru motivul că, atât în această perioadă, cât și după aceea, persoana în cauză a deținut în mod neîntrerupt calitatea de funcționar al Uniunii Europene și astfel nu îndeplinește condițiile de echivalare prevăzute de reglementarea statului membru menționat?

- ⁽¹⁾ Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 al Consiliului din 29 februarie 1968 e stabilire a Statutului funcționarilor Comunităților Europene, precum și a Regimului aplicabil celorlalți agenți ai acestor comunități și de instituire a unor măsuri speciale tranzitorii aplicabile funcționarilor Comisiei (Statutul funcționarilor Uniunii Europene) (JO 1968, L 56, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Consiglio di Stato (Italia) la 9 martie 2018 – Agrenergy Srl/Ministero dello Sviluppo Economico

(Cauza C-180/18)

(2018/C 182/14)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Consiglio di Stato

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Agrenergy Srl

Pârât: Ministero dello Sviluppo Economico

Întrebarea preliminară

Articolul 3 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2009/28/CE ⁽¹⁾ trebuie interpretat – inclusiv în lumina principiului general al protecției încrederii legitime și a sistemului în ansamblu al reglementării instituite de directivă cu privire la stimularea producerii de energie din surse regenerabile – în sensul că exclude compatibilitatea cu dreptul Uniunii Europene a unei reglementări naționale care permite guvernului italian să dispună, prin decrete succesive de punere în aplicare, reducerea sau chiar aducerea la zero a tarifelor de stimulare stabilite anterior?

⁽¹⁾ Directiva 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, de modificare și ulterior de abrogare a Directivelor 2001/77/CE și 2003/30/CE (JO L 140, p. 16).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Central Administrativo Sul (Portugalia) la
12 martie 2018 – Fazenda Pública/Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira
Patrício Teixeira**

(Cauza C-184/18)

(2018/C 182/15)

Limba de procedură: portugheza

Instanța de trimitere

Tribunal Central Administrativo Sul

Părțile din procedura principală

Apelantă: Fazenda Pública

Intimați: Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

Întrebarea preliminară

Articolele 12, 56, 57 și 58 din Tratatul Comunității Europene [în prezent articolele 18, 63, 64 și 65 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene] trebuie să fie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale, precum cea în discuție în litigiul principal (articolul 43 alineatul 2 din Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares [Codul privind impozitul pe venitul persoanelor fizice], aprobat prin Decretul-lege nr.º442-A/88, din 30 noiembrie, în versiunea rezultată din Legea nr.º109- B/2001, din 27 decembrie), care supune câștigurile de capital rezultate din cesiunea unui bun imobil situat într-un stat membru (Portugalia) de către un resortisant al statului membru respectiv, rezident într-o țară terță (Angola), la o sarcină fiscală superioară celei aplicabile, pentru același tip de operațiune, câștigurilor de capital realizate de un rezident al statului în care este situat imobilul?

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 9 martie 2018 – Oro
Efectivo S.L./Diputación Foral de Bizkaia**

(Cauza C-185/18)

(2018/C 182/16)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Supremo

Părțile din procedura principală

Recurentă: Oro Efectivo S.L.

Intimat: Diputación Foral de Bizkaia

Întrebarea preliminară

Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată⁽¹⁾ și principiul neutralității fiscale care decurge din aceasta, precum și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene care o interpretează se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia un stat membru poate impune unui întreprinzător sau profesionist plata unui impozit indirect, altul decât taxa pe valoarea adăugată (TVA), pentru achiziționarea de la un particular a unui bun mobil (concret, aur, argint sau bijuterii), atunci când:

- 1) bunul achiziționat va fi destinat, prin prelucrarea și transferul său ulterior, activității economice a întreprinzătorului respectiv,
- 2) se vor efectua operațiuni supuse TVA-ului, cu ocazia reintroducerii bunului achiziționat în circuitul comercial, iar
- 3) legislația aplicabilă în acest stat membru nu permite întreprinzătorului sau profesionistului să deducă, în astfel de operațiuni, sumele achitate pentru impozitul respectiv cu ocazia celei dintâi dintre achizițiile menționate?

⁽¹⁾ JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7.

Acțiune introdusă la 15 martie 2018 – Comisia Europeană/Republica Polonă

(Cauza C-192/18)

(2018/C 182/17)

Limba de procedură: polona

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: A. Szymkowska, K. Banks, H. Krämer, C. Valero, agenți)

Pârâtă: Republica Polonă

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin introducerea la articolul 13 punctele 1-3 din Legea din 12 iulie de modificare a Legii privind organizarea instanțelor de drept comun, a unei vârste de pensionare diferite pentru femei și bărbați care ocupă funcțiile de judecători la instanțele de drept comun, de judecători la Curtea Supremă (Sąd Najwyższy) și de procurori, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 157 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene și al articolului 5 litera (a) și al articolului 9 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2006/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (reformare)⁽¹⁾ și că
- prin reducerea, la articolul 13 alineatul (1) din legea menționată, a vârstei de pensionare a judecătorilor de la instanțele de drept comun, conferind ministrului justiției posibilitatea de a prelungi durata mandatului judecătorilor în temeiul articolului 1 punctul 26 literele (b) și (c) din legea menționată, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană și ale articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene;
- obligarea Republicii Polone la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia reproșează Republicii Polone că, prin introducerea, la articolul 13 punctele 1-3 din Legea din 12 iulie 2017 de modificare a Legii privind organizarea instanțelor de drept comun, a dispozițiilor care prevăd o vârstă de pensionare diferită pentru femei și bărbați care ocupă funcțiile de judecători de drept comun, de judecători la Curtea Supremă și de procurori, și prin reducerea, la articolul 13 alineatul (1) din legea respectivă, a vârstei de pensionare aplicabile judecătorilor de la instanțele ordinare, conferind ministrului justiției posibilitatea de a prelungi durata mandatului judecătorilor pe temeiul articolului 1 punctul 26 literele b) și c) din legea respectivă, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 157 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene și al articolului 5 litera (a) și al articolului 9 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2006/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (reformare) și obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană și ale articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

(¹) JO L 204, p. 23.

Cerere de decizie preliminară introdusă de cour d'appel de Mons (Belgia) la 19 martie 2018 – Mydibel SA/État belge

(Cauza C-201/18)

(2018/C 182/18)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour d'appel de Mons

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Mydibel SA

Pârât: État belge

Întrebarea preliminară

Articolele 14, 15, 168, 184, 185, 187 și 188 din Directiva 2006/112/CE din 28 noiembrie 2006 a Consiliului privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (¹) trebuie interpretate și aplicate în așa fel încât există sau nu există o revizuire/regularizare a TVA-ului cu privire la un bun imobil de capital, care a fost dedusă inițial în mod corect, atunci când acest bun imobil de capital a făcut obiectul unei operațiuni „sale and lease back” (preluare de leasing), dat fiind că:

- operațiunea „sale lease back” este formată prin acordarea combinată și simultană a unui drept de emfiteoză (un drept real temporar) de către persoana impozabilă în favoarea a două instituții financiare și a unui leasing de către aceste două instituții financiare persoanei impozabile;
- această operațiune „sale lease back” constituie o operațiune pur financiară pentru a spori lichiditățile persoanei impozabile;
- operațiunea „sale lease back” (preluare de leasing) nu a fost supusă TVA-ului;
- bunul imobil de capital a rămas în posesia persoanei impozabile și a fost utilizat pentru activitatea impozabilă a contribuabilului, în mod continuu și durabil, atât înainte, cât și după operațiune.

O interpretare și o aplicare a dispozițiilor menționate mai sus care conduc la o revizuire/regularizare a TVA-ului dedus inițial sunt conforme cu principiul neutralității TVA-ului și/sau cu principiul egalității de tratament?

⁽¹⁾ JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7.

Acțiune introdusă la 23 martie 2018 – Comisia Europeană/Republica Polonă

(Cauza C-206/18)

(2018/C 182/19)

Limba de procedură: polona

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: J. Samnadda, J. Hottiaux, G. von Rintelen, agenți)

Pârâtă: Republica Polonă

Concluziile reclamantei

- Constatarea că, prin neadoptarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2014/26/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind gestiunea colectivă a drepturilor de autor și a drepturilor conexe și acordarea de licențe multiteritoriale pentru drepturile asupra operelor muzicale pentru utilizare online pe piața internă ⁽¹⁾ și, în orice caz, prin necomunicarea acestora Comisiei, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 43 din această directivă;
- obligarea Republicii Polone, în temeiul articolului 260 alineatul (3) TFUE, la plata unei penalități cominatorii în cuantum de 87 612 euro pe zi, începând de la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză, pentru neîndeplinirea obligației de informare cu privire la măsurile de transpunere a Directivei 2014/26/UE;
- obligarea Republicii Polone la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Potrivit articolului 43 alineatul (1) din Directiva 2014/26/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind gestiunea colectivă a drepturilor de autor și a drepturilor conexe și acordarea de licențe multiteritoriale pentru drepturile asupra operelor muzicale pentru utilizare online pe piața internă, statele membre au avut obligația să asigure intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma acestei directive până la 10 aprilie 2016. Statele membre au avut obligația să informeze de îndată Comisia cu privire la aceasta.

La 22 noiembrie 2017, Republica Polonă a comunicat Comisiei trei acte juridice deja existente, care transpun doar parțial Directiva 2014/26/UE. Întrucât Republica Polonă nu a integrat în ordinea sa juridică și nu a asigurat intrarea în vigoare a tuturor actelor necesare, Comisia a decis să introducă o acțiune la Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

Prin intermediul cererii introductive, Comisia solicită obligarea Republicii Polone la plata unei penalități cominatorii în cuantum de 87 612 euro pe zi începând de la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză. Acest cuantum a fost stabilit luându-se în considerare gravitatea și durata neîndeplinirii obligațiilor, precum și necesitatea asigurării unui caracter disuasiv.

⁽¹⁾ JO 2014, L 84, p. 72.

**Recurs introdus la 27 martie 2018 de Électricité de France (EDF) împotriva Hotărârii Tribunalului
(Camera a treia) pronunțate la 16 ianuarie 2018 în cauza T-747/15, EDF/Comisia**

(Cauza C-221/18 P)

(2018/C 182/20)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Électricité de France (EDF) (reprezentant: M. Debroux, avocat)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană, Republica Franceză

Concluziile recurenteii

Cu titlu principal:

- anularea hotărârii atacate;
- soluționarea acțiunii în primă instanță în sensul admiterii acesteia și al anulării, pe cale de consecință, a articolelor 1-5 din Decizia (UE) 2016/154 a Comisiei din 22 iulie 2015 privind ajutorul de stat SA.13869 (C 68/2002) (ex NN 80/2002) ⁽¹⁾;

Cu titlu subsidiar:

- pronunțarea în mod definitiv cu privire la primul motiv și la primul aspect al celui de al doilea motiv al acțiunii în primă instanță, admiterea acestui prim aspect al celui de al doilea motiv și, pe cale de consecință, stabilirea faptului că principiul operatorului în economia de piață este aplicabil măsurii în litigiu;
- trimiterea litigiului spre rejudecare altui complet de judecată al Tribunalului pentru a se pronunța cu privire la celelalte motive și argumente dezvoltate de recurentă în cererea sa introductivă din 22 decembrie 2015 și soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată aferente procedurii în primă instanță;

Cu titlu foarte subsidiar:

- trimiterea litigiului spre rejudecare altui complet de judecată al Tribunalului pentru a se pronunța cu privire la toate motivele și argumentele dezvoltate de recurentă în cererea sa introductivă din 22 decembrie 2015 (inclusiv cu privire la motivele dezvoltate cu titlu subsidiar) și soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată aferente procedurii în primă instanță;

Și în toate cazurile:

- obligarea Comisiei la plata tuturor cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurenta invocă patru motive cu titlu principal și un motiv cu titlu subsidiar.

Primul motiv este întemeiat pe încălcarea autorității de lucru judecat a hotărârii pronunțate de Tribunal la 15 decembrie 2009, EDF/Comisia (T-156/04). Hotărârea atacată identifică măsura în litigiu ca fiind o pretinsă scutire fiscală, spre deosebire de Hotărârea din 15 decembrie 2009, pronunțată în aceeași cauză, prin care s-a respins în mod expres această abordare. Pentru a justifica această divergență în identificarea măsurii în litigiu, hotărârea atacată pare să invoce implicit, în mod eronat, necesitatea interpretării Hotărârii din 15 decembrie 2009 „în lumina” Hotărârii de confirmare a Curții din 5 iunie 2012 (C-124/10 P). Or, în această hotărâre, Curtea nu s-a pronunțat asupra identificării măsurii în litigiu, ci relevă o constatare de fapt.

Al doilea motiv este întemeiat pe o denaturare a elementelor de probă prezentate în fața Tribunalului. Aceste elemente descriu măsura de restructurare a capitalului EDF pusă în aplicare în mod efectiv și nu permit identificarea pretensei scutiri fiscale identificate de Tribunal.

Al treilea motiv este întemeiat pe nerespectarea naturii și a conținutului obligațiilor de examinare cu diligență și cu imparțialitate impuse prin jurisprudența recentă a Curții, în special prin Hotărârea Frucona Košice din 20 septembrie 2007 (C-300/16 P) care a făcut, de altfel, obiectul unor observații scrise în fața Tribunalului.

Al patrulea motiv este întemeiat pe nerespectarea de către Tribunal a obligației de motivare, atât în ceea ce privește identificarea măsurii în cauză, cât și în ceea ce privește nediscutarea argumentelor recurente bazate pe Hotărârea Frucona Košice.

În sfârșit, un motiv dezvoltat cu titlu subsidiar este întemeiat pe eroarea de drept în identificarea ajutorului invocat drept ajutor nou, deși ar fi trebuit să fie calificat drept ajutor existent.

⁽¹⁾ JO L 34, p. 152.

Recurs introdus la 9 aprilie 2018 de Republica Italiană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) din 25 ianuarie 2018 în cauza T-91/16, Italia/Comisia

(Cauza C-247/18 P)

(2018/C 182/21)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurentă: Republica Italiană (reprezentanți: G. Palmieri, agent, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

— Republica Italiană solicită Curții, în conformitate cu articolele 56 și 58 din Statutul Curții de Justiție, anularea Hotărârii pronunțate de Tribunalul Uniunii Europene la 25 ianuarie 2018, notificată la 29 ianuarie 2018, în cauza T-91/16, având ca obiect anularea Deciziei C(2015) 9413 a Comisiei din 17 decembrie 2015, notificată la 18 decembrie 2015, privind reducerea contribuției din Fondul Social European pentru Programul operațional pentru regiunea Sicilia care se integrează în cadrul comunitar de sprijin pentru intervențiile structurale în regiunile italiene vizate de obiectivul nr. 1 (POR Sicilia 2000-2006), precum și anularea acestei din urmă decizii.

Motivele și principalele argumente

Republica Italiană a formulat un recurs în fața Curții de Justiție împotriva Hotărârii din 25 ianuarie 2018 din cauza T-91/16, prin care Tribunalul a respins acțiunea Italiei împotriva **Deciziei C(2015) 9413 a Comisiei din 17 decembrie 2015, notificată la 18 decembrie 2015, privind reducerea contribuției din Fondul Social European pentru Programul operațional pentru regiunea Sicilia care se integrează în cadrul comunitar de sprijin pentru intervențiile structurale în regiunile italiene vizate de obiectivul nr. 1 (POR Sicilia 2000-2006).**

Primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 39 din Regulamentul nr. 1260/99⁽¹⁾, a articolelor 4, 6, și 10 din Regulamentul nr. 438/[2001]⁽²⁾, a articolului 317 TFUE și a principiului sarcinii probei.

Tribunalul nu a arătat că rezultă chiar din situația de fapt pe care a constatat-o că procedura de audit redeschisă de Comisie în 2008 privea cheltuielile care făcuseră deja obiectul, în 2005 și în 2006, al unui audit, care s-a finalizat în mod pozitiv, fără să fi intervenit un fapt nou.

Al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 39 din Regulamentul nr. 1260/99, a articolului 100 din Regulamentul nr. 1083/2006⁽³⁾, a articolului 145 din Regulamentul nr. 1303/2013⁽⁴⁾ și a principiilor bunei administrări, contradictorialității și încrederii.

Tribunalul a considerat drept justificată, fără a indica motivul, durata totală de mai mult de șapte ani a procedurii de corecție, în cursul căreia Comisia a acționat, în esență, astfel încât termenul imperativ de șase luni de la audiere pentru adoptarea deciziei finale să înceapă să curgă într-un moment pe care l-a fixat ea însăși în mod discreționar, ceea ce anulează caracterul său imperativ.

Al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 39 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1260/99 și a articolului 10 din Regulamentul nr. 438/2001. Denaturarea faptelor

Tribunalul a constatat că rata de eroare relevantă în speță varia semnificativ în timp pentru perioadele anterioare și posterioare datei de 31 decembrie 2006, precum și în ceea ce privește cheltuielile referitoare la proiectele „coerente” sau la celelalte proiecte. Tribunalul a considerat totuși în mod ilegal ca fiind adecvată o corecție determinată prin extrapolarea unei cote de eroare unice de 32,65 % la toți anii de programare și la toate tipurile de proiecte. În acest mod, Tribunalul a încălcat principiile proporționalității corecțiilor și reprezentativității eșantioanelor.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1260/1999 al Consiliului din 21 iunie 1999 de stabilire a dispozițiilor generale privind fondurile structurale (JO 1999, L 161, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 438/2001 al Comisiei din 2 martie 2001 de stabilire a normelor detaliate de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1260/1999 al Consiliului privind sistemele de gestionare și control pentru asistența acordată prin Fondurile Structurale (JO 2001, L 63, p. 21, Ediție specială, 14/vol. 1, p. 39).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 1083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de stabilire a anumitor dispoziții generale privind Fondul European de Dezvoltare Regională, Fondul Social European și Fondul de coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1260/1999 (JO 2006, L 210, p. 25, Ediție specială, 14/vol. 2, p. 64).

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) nr. 1303/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de stabilire a unor dispoziții comune privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune, Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime, precum și de stabilire a unor dispoziții generale privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1083/2006 al Consiliului (JO 2013, L 347, p. 320).

TRIBUNALUL

Hotărârea Tribunalului din 11 aprilie 2018 – H/Consiliul

(Cauza T-271/10 RENV) ⁽¹⁾

(„Politica externă și de securitate comună — Agent național detașat la MPUE în Bosnia și Herțegovina — Decizie de schimbare a repartizării — Competența șefului MPUE de a decide schimbarea repartizării unui agent național detașat — Obligația de motivare — Abuz de putere — Eroare vădită de apreciere — Hărțuire morală”)

(2018/C 182/22)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: H (reprezentant: M. Velardo, avocat)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene (reprezențați: A. Vitro și F. Naert, agenți)

Obiectul

În primul rând, o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea, pe de o parte, a deciziei din 7 aprilie 2010, semnată de șeful personalului Misiunii de Poliție a Uniunii Europene (MPUE) în Bosnia și Herțegovina, prin care reclamantei i-a fost schimbată repartizarea pe postul de *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* pe lângă biroul regional din Banja Luka (Bosnia și Herțegovina) și, pe de altă parte, a deciziei din 30 aprilie 2010, semnată de șeful acestei misiuni menționat la articolul 6 din Decizia 2009/906/PESC a Consiliului din 8 decembrie 2009 privind MPUE în Bosnia și Herțegovina (JO 2009, L 322, p. 22), de confirmare a Deciziei din 7 aprilie 2010, și, în al doilea rând, o cerere întemeiată pe articolul 268 TFUE prin care se urmărește repararea prejudiciului pe care l-ar fi suferit reclamanta.

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea.
- 2) O obligă pe doamna H la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 221, 14.8.2010.

Hotărârea Tribunalului din 10 aprilie 2018 – Alcogroup și Alcodis/Comisia

(Cauza T-274/15) ⁽¹⁾

(„Acțiune în anulare — Concurență — Înțelegeri — Piețele bioetanolului și etanolului — Procedură administrativă — Decizie prin care se dispune o inspecție — Competențe de investigare ale Comisiei — Protecția confidențialității comunicărilor dintre avocați și clienți — Documente transmise în urma unei inspecții anterioare — Refuzul Comisiei de a suspenda procedurile de încălcare în cauză — Act care nu este supus căilor de atac — Inadmisibilitate”)

(2018/C 182/23)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamante: Alcogroup (Bruxelles, Belgia) și Alcodis (Bruxelles) (reprezențați: P. de Bandt, J. Dewispelaere și J. Probst, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezentanți: T. Christoforou, C. Giolito, V. Bottka și F. Jimeno Fernández, agenți)

Intervenienți în susținerea reclamantelor: Orde van Vlaamse Balies (Bruxelles) (reprezentanți: inițial T. Bontinck și P. Goffinet, ulterior F. Wijckmans, S. Engelen și S. De Keer, avocați), Ordre des barreaux francophones et germanophone (Bruxelles) (reprezentanți: T. Bontinck, A. Guillerme și P. Goffinet, avocați) și Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles (Bruxelles) (reprezentanți: T. Bontinck, A. Guillerme și P. Goffinet, avocați)

Obiectul

Cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea Deciziei C(2015) 1769 final a Comisiei din 12 martie 2015 adresată Alcogroup, precum și tuturor societăților controlate direct sau indirect de către aceasta, inclusiv Alcodis, privind o procedură de aplicare a articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 a Consiliului (AT.40244 – Bioethanol) și a scrisorii Comisiei din 8 mai 2015 adresată Alcogroup în cadrul anchetelor AT.40244 – Bioethanol și AT.40054 – Oil and Biofuel Markets

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă.
- 2) Alcogroup și Alcodis suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană, inclusiv cele aferente procedurii măsurilor provizorii.
- 3) Orde van Vlaamse Balies, Ordre des barreaux francophones et germanophone și Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles suportă propriile cheltuieli de judecată ocazionate de prezenta procedură.

(¹) JO C 279, 24.8.2015.

Ordonanța președintelui Tribunalului din 22 martie 2018 – Valencia Club de Fútbol/Comisia

(Cauza T-732/16 R)

(„Măsuri provizorii — Ajutoare de stat — Ajutoare acordate de Spania în favoarea anumitor cluburi de fotbal profesionist — Garanție publică acordată de o entitate publică — Decizie prin care ajutoarele sunt declarate incompatibile cu piața internă — Cerere de suspendare a executării — Lipsa urgenței”)

(2018/C 182/24)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Valencia Club de Fútbol, SAD (Valencia, Spania) (reprezentanți: J. García-Gallardo Gil-Fournier și A. Guerrero Righetto, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezentanți: G. Luengo, B. Stromsky și P. Němečková, agenți)

Intervenient în susținerea reclamantei: Regatul Spaniei (reprezentant: A. Gavela Llopis, agent)

Obiectul

Cerere întemeiată pe articolele 278 și 279 TFUE prin care se solicită suspendarea executării Deciziei (UE) 2017/365 a Comisiei din 4 iulie 2016 privind ajutorul de stat SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) pus în aplicare de Spania pentru Valencia Club de Fútbol, Hércules Club de Fútbol, SAD și Elche Club de Fútbol, SAD (JO 2017, L 55, p. 12)

Dispozitivul

- 1) Respinge cererea de măsuri provizorii.

- 2) Revocă Ordonanța din 10 noiembrie 2016, Valencia Club de Fútbol/Comisia (T-732/16 R).
- 3) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

**Ordonanța președintelui Tribunalului din 22 martie 2018 – Hércules Club de Fútbol/Comisia
(Cauza T-766/16 R)**

(„Măsuri provizorii — Ajutoare de stat — Ajutoare acordate de Spania în favoarea anumitor cluburi de fotbal profesionist — Garanție publică acordată de o entitate publică — Decizie prin care ajutoarele sunt declarate incompatibile cu piața internă — Cerere de suspendare a executării — Lipsa urgenței”)

(2018/C 182/25)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Hércules Club de Fútbol, SAD (Alicante, Spania) (reprezentanți: S. Rating și Y. Martínez Mata, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezentanți: G. Luengo, B. Stromsky și P. Němečková, agenți)

Intervenient în susținerea reclamantei: Regatul Spaniei (reprezentant: A. Gavela Llopis, agent)

Obiectul

Cerere întemeiată pe articolele 278 și 279 TFUE prin care se solicită suspendarea executării Deciziei (UE) 2017/365 a Comisiei din 4 iulie 2016 privind ajutorul de stat SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) acordat de Spania în favoarea Valencia Club de Fútbol, a Hércules Club de Fútbol, SAD și a Elche Club de Fútbol, SAD (JO 2017, L 55, p. 12)

Dispozitivul

- 1) Respinge cererea de măsuri provizorii.
- 2) Revocă Ordonanța din 11 noiembrie 2016, Hércules Club de Fútbol/Commission (T-766/16 R).
- 3) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

**Ordonanța Tribunalului din 21 martie 2018 – Eco-Bat Technologies și alții/Comisia
(Cauza T-361/17) ⁽¹⁾**

(„Acțiune în anulare — Înțelegeri — Piața reciclării bateriilor de automobile — Decizie privind rectificarea unei decizii de constatare a unei încălcări a articolului 101 TFUE și de aplicare a unor amenzi — Termen de introducere a acțiunii — Momentul de la care începe să curgă termenul — Tardivitate — Inadmisibilitate”)

(2018/C 182/26)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: Eco-Bat Technologies Ltd (Matlock, Regatul Unit), Berzelius Metall GmbH (Braubach, Germania) și Société traitements chimiques des métaux (STCM) (Bazoches-les-Gallerandes, Franța) (reprezentanți: M. Brealey, QC, I. Vandenborre și S. Dionnet, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezentanți: F. van Schaik, G. Conte, I. Rogalski și J. Szczodrowski, agenți)

Obiectul

Cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită, pe de o parte, anularea Deciziei C(2017) 900 final a Comisiei din 8 februarie 2017 privind o procedură în temeiul articolului 101 TFUE (cazul AT.40018 – Reciclarea bateriilor de automobile), astfel cum a fost rectificată prin Decizia C(2017) 2223 final a Comisiei din 6 aprilie 2017, și, pe de altă parte, reducerea cuantumului amenzii aplicate reclamantelor

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă.
- 2) Obligă Eco-Bat Technologies Ltd, Berzelius Metall GmbH și Société traitements chimiques des métaux (STCM) la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 318, 25.9.2017.

Ordonanța Tribunalului din 21 martie 2018 – UD/Comisia

(Cauza T-574/17) ⁽¹⁾

(„Funcție publică — Beneficiar al unei pensii de urmaș — Securitate socială — Respingere a unei cereri de autorizare prealabilă având ca obiect obținerea rambursării anumitor cheltuieli medicale — Cerere nouă — Act pur confirmativ — Termen de introducere a acțiunii — Inadmisibilitate”)

(2018/C 182/27)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: UD (reprezentanți: S. Orlandi și T. Martin, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezentanți: T. Bohr și M. Mensi, agenți)

Obiectul

Cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE, având ca obiect anularea deciziei Comisiei prin care se refuză acordarea reclamantei a autorizației prealabile de rambursare a anumitor cheltuieli medicale

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă.
- 2) Îl obligă pe UD la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Comisia Europeană.

⁽¹⁾ JO C 369, 30.10.2017.

Acțiune introdusă la 24 ianuarie 2018 – Giove Gas/EUIPO – Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)

(Cauza T-34/18)

(2018/C 182/28)

Limba în care a fost formulată acțiunea: italiana

Părțile

Reclamantă: Giove Gas Srl (Tarquinia, Italia) (reprezentanți: A. Bergonzini și F. Dinelli, avocați)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Compagnie des gaz de petrole Primagaz (Paris, Franța)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Solicitantul mărcii în litigiu: reclamanta

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene figurativă care cuprinde elementele verbale „KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA” – Cererea de înregistrare nr. 14 740 559

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de opoziție

Decizia atacată: Decizia Camerei a doua de recurs a EUIPO din 27 noiembrie 2017 în cauza R 1271/2017-2

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- modificarea în totalitate a deciziei atacate;
- dispunerea înregistrării mărcii.

Motivul invocat

- încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1001/2017.

Acțiune introdusă la 5 martie 2018 – Szegedi/Parlamentul

(Cauza T-135/18)

(2018/C 182/29)

Limba de procedură: maghiara

Părțile

Reclamant: Csanád Szegedi (Budapest, Ungaria) (reprezentant: Kristóf Bodó, avocat)

Pârât: Parlamentul European

Concluziile

Reclamantul solicită Tribunalului:

- anularea notei de debit nr. 2017-1635, emisă de secretarul general al Parlamentului European;
- anularea deciziei de recuperare adoptate de secretarul general al Parlamentului European la 30 noiembrie 2017, pentru suma de 264 196,11 euro.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantul invocă șase motive.

1. Primul motiv întemeiat pe faptul că în decizia secretarului general, concluziile privind rambursarea cheltuielilor de călătorie și asistenții parlamentari acreditați sunt contrare realității obiective. Reclamantul a solicitat numai rambursarea cheltuielilor de călătorie în cazurile în care avea dreptul la aceasta în temeiul prevederilor Deciziei nr. 2009/C 159/01 a Biroului Parlamentului European de stabilire a normelor de aplicare a Statutului deputaților în Parlamentul European.

Asistenții parlamentari acreditați la care face trimitere decizia, care au o legătură contractuală cu Parlamentul European, au îndeplinit atribuții de asistență în vederea desfășurării funcțiilor de membru ale reclamantului la Bruxelles și la Strasbourg.

2. Al doilea motiv întemeiat pe încălcarea principiului egalității armelor

Reclamantul nu a avut acces la probele în susținerea faptelor cuprinse în decizia secretarului general. Deși a solicitat aceasta în scris, secretarul general nu i-a transmis probele menționate, împiedicându-l astfel în orice moment să prezinte observații cu privire la fond. Decizia secretarului general, pe care se bazează nota de debit, ca act juridic care îl lezează pe reclamant, a fost adoptat cu încălcarea principiilor de procedură imparțială și echitabilă și de egalitate a armelor și a dreptului la apărare al reclamantului.

3. Al treilea motiv întemeiat pe faptul că decizia secretarului general cuprinde o eroare de drept atunci când se referă la sarcina probei. Spre deosebire de cele afirmate în decizia secretarului general, argumentele prezentate la punctul 54 din Hotărârea Tribunalului din 10 octombrie 2014 pronunțată în cauza T-479/13, Marciani/Parlamentul, nu pot fi considerate relevante în prezenta cauză tocmai deoarece în cazul deputatului Marciani trebuia să se aplice respectivul Regulament NCI (Normele privind cheltuielile și indemnizațiile deputaților în Parlamentul European), pe când în timpul mandatului de deputat al reclamantului era deja în vigoare Regulamentul (CE) nr. 160/2009 al Consiliului.

4. Al patrulea motiv întemeiat pe lipsa de temei juridic a restituirii retribuiției acordate asistenților parlamentari acreditați. Acest motiv cuprinde două aspecte:

Primul aspect al celui de al patrulea motiv se întemeiază pe inexistența unei relații juridice între reclamant și Parlamentul European. Începând de la intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 160/2009, raportul juridic se stabilește între asistentul parlamentar acreditat și Parlamentul European, iar nu între acesta și deputat, iar Parlamentul European nu rambursează cheltuielile, ci plătește o retribuiție. În ceea ce privește raportul de muncă al asistenților parlamentari acreditați, reclamantul nu are nicio relație contractuală cu Parlamentul European. Parlamentul European nu a plătit reclamantului retribuiția corespunzătoare a asistentului parlamentar acreditat. În lipsa unei relații și a unui temei juridic, reclamantului nu poate avea nicio obligație de rambursare către Parlamentul European.

Cea de a doua parte a celui de al patrulea motiv se întemeiază pe faptul că din activitatea exterioară serviciului asistenților parlamentari acreditați nu reiese niciun drept la restituirea retribuiției plătite. Articolul 12 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene nu interzice desfășurarea unei activități exterioare serviciului, ci doar impune obținerea acordului corespunzător al autorității împuternicite să facă numiri. În schimb, în cazul în care nu se solicită consimțământul, reglementarea nu prevede sancțiuni sub forma restituirii integrale a retribuiției acordate.

5. Al cincilea motiv întemeiat pe interdicția aplicării retroactive a unei norme care stabilește o obligație. La punctul 8 din decizia secretarului general se face trimitere, între temeiurile juridice ale concluziei la care s-a ajuns, la articolul 39a din Dispozițiile generale de punere în aplicare, în pofida faptului că Decizia nr. 2015/C 397/03 a Biroului Parlamentului European, prin care se modifică Normele de aplicare a Statutului deputaților în Parlamentul European este aplicabilă începând cu 1 ianuarie 2016, astfel încât nu poate fi aplicabilă în prezentul litigiu.

6. Al șaselea motiv întemeiat pe neîndeplinirea obligației de motivare și pe încălcarea principiului proporționalității, în măsura în care privește determinarea cuantumului. Suma solicitată nu este justificată în detaliu, și nici prin intermediul unei metode de calcul, și presupune că asistentul parlamentar nu a lucrat niciodată pentru reclamant.

7. Al șaptelea motiv întemeiat pe faptul că s-a efectuat o evaluare a documentului justificativ al datei călătoriei anexat la rambursarea cheltuielilor de călătorie care se îndepărtează de la scopul acestuia și s-au dedus din acesta concluzii neîntemeiate.

Acțiune introdusă la 16 martie 2018 – Chrysses Demetriades & Co. și Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co/Consiliul și alții

(Cauza T-198/18)

(2018/C 182/30)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: Chrysses Demetriades & Co. LLC (Limassol, Cipru), Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co LLC (Limassol) (reprezentant: P. Tridimas, Barrister)

Pârâte: Consiliul Uniunii Europene, Comisia Europeană, Banca Centrală Europeană, Eurogrup și Uniunea Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- obligarea pârâtelor să plătească reclamanțelor cuantumurile indicate în tabelul anexat la prezenta cerere plus dobânzile aferente perioadei cuprinse între 26 martie 2013 și data pronunțării hotărârii Tribunalului;
- obligarea pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată.

Cu titlu subsidiar, reclamantele solicită Tribunalului:

- constatarea răspunderii extracontractuale a Uniunii Europene și/sau a instituțiilor pârâte;
- stabilirea procedurii care trebuie urmată pentru a determina prejudiciul recuperabil care a fost efectiv suferit de reclamante; și
- obligarea pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă patru motive care sunt în esență identice sau similare cu cele invocate în cauza T-197/18, *JV Voscf și alții/Consiliul și alții*.

Acțiune introdusă la 23 martie 2018 – VQ/BCE

(Cauza T-203/18)

(2018/C 182/31)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: VQ (reprezentant: G. Cahill, Barrister)

Pârâtă: Banca Centrală Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea, în temeiul articolului 263 TFUE, a Deciziei SNC-2016-0026 a Băncii Centrale Europene din 14 martie 2018;

- declararea, în temeiul articolului 277 TFUE, ca nelegal a articolului 18 alineatul (6) din Regulamentul MUS ⁽¹⁾ și, prin urmare, anularea deciziei menționate și
- obligarea BCE la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă trei motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că BCE a încălcat articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul MUS și articolul 49 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, întrucât a impus o sancțiune administrativă pecuniară pe baza unui cadru juridic întemeiat pe dispoziții de drept al Uniunii și de drept național lipsite de efect direct
 - Reclamanta susține că răscumpărările propriilor acțiuni de trezorerie între 1 ianuarie 2014 și 31 decembrie 2015 nu ar trebui considerate încălcări ale articolului 77 litera (a) și ale articolului 78 din Regulamentul nr. 575/2013 ⁽²⁾, întrucât amortizorul de conservare a capitalului nu era în vigoare și nici stabilit înainte de 1 ianuarie 2016.
 - În măsura în care Decizia BCE se întemeiază pe norme care reglementează amortizorul de conservare a capitalului din Directiva 2013/36 ⁽³⁾ care nu erau obligatorii, nici în vigoare și nici stabilite înainte de 1 ianuarie 2016, reclamanta susține că BCE a impus o sancțiune administrativă pecuniară în lipsa unei norme de drept al Uniunii sau de drept național direct aplicabile.
 - Decizia atacată încalcă, așadar, articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul MUS și, în special, principiul legalității consacrat la articolul 49 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că BCE a încălcat articolul 132 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 468/2014 ⁽⁴⁾, întrucât a dispus publicarea unei sancțiuni administrative pecuniare sub formă neanonimizată
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că articolul 18 alineatul (6) din Regulamentul MUS este nelegal și încalcă articolul 263 al șaselea paragraf TFUE și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale, întrucât impune o obligație de a publica o sancțiune administrativă pecuniară indiferent dacă reclamanta intenționează să introducă o acțiune în fața Tribunalului în termenul prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE
 - Prin introducerea unei norme precum articolul 18 alineatul (6) din Regulamentul MUS, Consiliul a privat un reclamant interesat să formuleze o acțiune împotriva deciziei de a nu anonimiza o sancțiune administrativă pecuniară de termenul de două luni prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE.
 - Dispoziția contestată derogă de la termenul de două luni pentru introducerea unei acțiuni în anulare și oferă BCE prerogativa unilaterală de a determina la ce moment o instituție de credit trebuie să introducă o acțiune.
 - Deși BCE are prerogativa de a publica sancțiunea administrativă pecuniară, instituția de credit în cauză trebuie să introducă o acțiune înainte de decizia BCE de a publica sancțiunea. Această situație creează o incertitudine nerezonabilă în ceea ce privește instituția de credit care îi poate eventual limita capacitatea de a introduce o acțiune și, în cele din urmă, încalcă dreptul său fundamental la o cale de atac efectivă.

- În consecință, articolul 18 alineatul (6) din Regulamentul MUS este contrar articolului 263 al șaselea paragraf TFUE și articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale.
- În măsura în care BCE a privat-o pe reclamantă de dreptul său la o cale de atac efectivă, decizia atacată ar trebui anulată.

- (¹) Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63).
- (²) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1).
- (³) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO 2013, L 176, p. 338).
- (⁴) Regulamentul (UE) nr. 468/2014 al Băncii Centrale Europene din 16 aprilie 2014 de instituire a cadrului de cooperare la nivelul Mecanismului unic de supraveghere între Banca Centrală Europeană și autoritățile naționale competente și cu autoritățile naționale desemnate (BCE/2014/17) (JO 2014, L 141, p. 1).

**Acțiune introdusă la 30 martie 2018 – Piaggio & C./EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group
(Ciclomotori)**

(Cauza T-219/18)

(2018/C 182/32)

Limba în care a fost formulată acțiunea: italiana

Părțile

Reclamantă: Piaggio & C. SpA (Pontedera, Italia) (reprezentant: F. Jacobacci, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd (Taizhou City, China)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul desenului sau modelului industrial în litigiu: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs

Desenul sau modelul industrial în litigiu: desenul sau modelul industrial comunitar nr. 1 783 655-0002

Decizia atacată: Decizia Camerei a treia de recurs a EUIPO din 19 ianuarie 2018 în cauza R 1496/2015-3

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- declararea nulității modelului industrial, proprietatea titularului, înregistrat cu numărul 1 783 655-0002, pentru motivele enumerate în cererea introductivă;
- obligarea celeilalte părți din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs și titulara desenului sau modelului industrial la plata cheltuielilor efectuate în fața camerei de recurs, potrivit articolului 190 din Regulamentul de procedură al Tribunalului;
- obligarea EUIPO și a eventualei interveniente la plata cheltuielilor de judecată efectuate în prezenta procedură.

Motivele invocate

- greșita interpretare și aplicare a articolului 6 din Regulamentul privind desenele sau modelele industriale comunitare;
- încălcarea articolului 25 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul privind desenele sau modelele industriale comunitare;
- încălcarea articolului 25 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul privind desenele sau modelele industriale comunitare.

Acțiune introdusă la 5 aprilie 2018 – Transtec/Comisia**(Cauza T-228/18)**

(2018/C 182/33)

*Limba de procedură: franceza***Părțile***Reclamantă:* Transtec (Bruxelles, Belgia) (reprezentanți: L. Levi și N. Flandin, avocați)*Pârâtă:* Comisia Europeană**Concluziile**

Reclamanta solicită Tribunalului:

- declararea prezentei acțiuni ca fiind admisibilă și întemeiată;

în consecință,

- anularea deciziei din 26 martie 2018 prin care Comisia Europeană a respins oferta consorțiului în care reclamanta este lider pentru lotul nr. 3 în cadrul cererii de oferte „Framework contract for the implementation of external aid 2018 (SIEA EUROPAID/138778/DH/SER/MULTI” (denumită în continuare „cererea de oferte”) privind un contract-cadru care are ca obiect furnizarea de servicii în favoarea statelor terțe beneficiare ale ajutorului exterior al Uniunii Europene și atribuirea lotului nr. 3 altor zece ofertanți,
- în cadrul măsurilor de organizare a procedurii (conform articolului 55 din Regulamentul de procedură al Tribunalului), invitarea pârâtei să prezinte (i) caracteristicile și avantajele celor zece oferte reținute pentru lotul nr. 3, precum și punctajele acestora pentru subpozițiile 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 1.5, 1.6 din cadrul poziției Organizare Globală și Metodologie („*Global Organisation and Methodology*”) și punctajele obținute de cele zece oferte reținute pentru lotul nr. 3 pentru poziția Tehnică („*Technical score*”) și pentru poziția Finanțe („*Financial score*”) și (ii) raportul detaliat al Comitetului de evaluare;
- declararea ca admisibilă și întemeiată a cererii de daune interese pentru un quantum brut de 2 400 000 de euro;
- obligarea pârâtei la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă șase motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 106 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, p.1) (denumit în continuare „Regulamentul financiar”) și a articolului 4 din Instrucțiunile pentru ofertanți („*Instructions to Tenderers*”) (denumite în continuare „instrucțiunile”). O astfel de încălcare ar fi fost săvârșită de Comisie prin faptul că aceasta din urmă nu ar fi exclus un ofertant care aparține unuia dintre consorțiile câștigătoare, ca urmare a unor nereguli.

2. Al doilea motiv, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere a Comisiei și pe încălcarea dispozițiilor articolului 110 alineatul (5) din Regulamentul financiar, a articolului 151 din Regulamentul delegat (UE) nr. 1268/2012 al Comisiei din 29 octombrie 2012 privind normele de aplicare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii (JO L 362, p.1) (denumit în continuare „Regulamentul de aplicare”), a obligației care decurge din articolul 41 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) de respectare a principiului bunei administrări și a articolului 15 alineatul (3) din instrucțiuni întrucât Comisia nu ar fi efectuat o examinare suficient de atentă a ofertelor anormal de mici.
 3. Al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare astfel cum rezultă din articolul 113 alineatul (2) din Regulamentul financiar și din articolul 161 alineatul (1) din Regulamentul de aplicare.
 4. Al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la o cale de atac eficientă prevăzut la articolul 47 din cartă.
 5. Al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor egalității de tratament, nediscriminării și garantării unei concurențe loiale, a articolului 102 alineatele (1) și (2) din Regulamentul financiar ca urmare a nelegalității dispozițiilor articolului 7 din instrucțiuni.
 6. Al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului bunei administrări astfel cum este prevăzut la articolul 41 din cartă ca urmare a nelegalității dispozițiilor articolului 7 alineatul (3) din instrucțiuni.
-

ISSN 1977-1029 (ediție electronică)
ISSN 1830-3668 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO